

AKİF KURTULUŞ

ROMANTİK

KORNO

AKİF KURTULUŞ
ROMANTİK
KORNO

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Dost Kitabevi Yayınları, 2011
Can Yayınları'nda 1. basım: Mart 2017, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Editör: Emre Taylan

Düzeltili: Mert Tokur
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26
Topkapı-İstanbul
Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3436-6

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com/9789750734366
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

AKİF KURTULUŞ
ROMANTİK
KORNO

DENEME

♥can

Akif Kurtuluş'un Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Daktilo Yazıları, 2017

AKİF KURTULUŞ, 1959'da Ankara'da doğdu. 1981'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. *Yarın* (1981), *Edebiyat Dostları* (1988) ve *Edebiyat Eleştiri* (1991) dergilerinin kurucuları arasında yer aldı. İlk şiiri 1980 yılında *Türkiye Yazıları* dergisinde yayımlandı. *Yalan Şiirler* (1983), *Tören Provası* (1989), *Kırgınlıklar Galası* (1997), *Herkes Gitmiş* (2005) adlı şiir kitapları yayımlandı. Ayrıca *Politika ve Sanat / Ekim Devrimi (1917-1932)* (1998) araştırma kitabı ile *Romantik Korno* (1998), *Harita Metod Defteri* (2000) adlı deneme kitaplarının yanı sıra *Mihman* (2012) ve *Ukde* (2014) adlı romanları yayımlandı.

İçindekiler

Teşekkür Ederim	13
İzninizle	17
Akik	23
Ağbi Gitme	25
Bir Şehri Sevmek.....	29
İnönü ve Üç Doktoruna “Sefa”lar	35
Defterin Sahibi.....	41
Cesaret Satar Umut Alırım.....	47
“Cadının Biridir O”.....	53
İbran Osman’ın Fötr Şapkası	61
Dil ile Kalp	67
68 Mehmet	71
UnuTuş Sinsidir Bellek Narin.....	75
Şerefe Işık!	79
Romantik Korno.....	85
Tozar Elif Elif Diye... ..	93
Elveda	99

Çok Korkuyorum, Mine Hanım!	107
<i>Yassu Takis Binis</i>	113
Turgut Uyar'ı Çok Özledim	121
Ayrıldık	125
Güç Çocuğun Eğitimi	129

zeynep tarkan'a, deniz belendir'e;
iktidar çocukluk kadar eskidir, çocuklar iktidar kadar ocuk...

Teşekür Ederim

Arkadaşım Adnan Azar'a; kitabın adında,
kendisi alçakgönüllülük gösterecektir ama,
benim için çok önemli bir katkısı var.
Erken Neslihan'a; "Cesaret Satar Umut Alırım"ı
dinlerken kalbinden gelen sesi almama izin verdiği resmi için.
"İzninizle"yi okuduğunda, neden acaba,
"Bunun üstüne daha çok yazarsın," dedi?
dediği için
Sincap'a;
yağmurlu bir mart gecesi, Mavi, sevgisi ve dostluğu için.
Enfes *Rembetiko* filmindeki,
"Kàthe forà pu aniyis drdmo sti zoi," diye başlayan
To Thihti'de üstüme attıkları Ağ için
Sarhakos ve Gatsos'a:

"Bir gün ağa yakalanırsan
Kimse seni kurtaramayacak
Ucunu kendin bulmaya çalış
Ve kaderinse yeniden başla."

Yılmaz Varol'a, bir parasız yatılının bu mütebessim
etüt ağbisi' ne; kitaptaki yazıların birçoğunu yazmamda,
Demokrasi'de yayımlanmasında
gösterdiği ısrar için.

Bu kitap, bir yanıyla ikinci baskı. Bana göre, baskı ve hatta yazım yanlışları korunsa bile, her yeni baskı, “başka” bir kitaptır. En azından kokusuyla...

Ali, on üç yıl sonra kitabın yeni baskısını yapmak istediğinde, yaşadığım ilk duygu, üzerimdeki “baskı” oldu. Olduğu gibi bırakıp ya ben de kitapçıların raflarında yerini aldığımda görecektim ya da *Romantik Korno*'nun yayımlanma sürecindeki ruh halimi terk edip şimdiki zamanıma dönecektim, ikincisini tercih ettim.

“Bizim Devletimiz Ne Zaman Olacak” başlıklı metni bu baskıya almadım. Yıllar sonra, kitaptaki yazıların ruhuna uymadığını fark ettim. Başka bir nedeni yok. Kitaba son beş yazıyı ekledim.

İlk baskıdaki teşekkürüm bakidir. Bir sözcüğü değiştirebildim. O sözcük, on üç yıl sonra bugün bende aynı çarpıntıyı yaratmıyor. Sadece tek bir sözcükten söz ediyorum. Teşekkürümü geri almaktan değil.

Bu “yeni” kitapta teşekkür bahsine değil, yokluklarından duyduğum acı parantezine iki ismi eklemek isterim.

Bu kitabı ellerine aldıklarında en çok sevinecek iki dostum, Reha Mağden ve Ünal Temizyürek olurdu.

Bu kitap, onların aziz hatıralarını anma fırsatı verdi, bana. Keşke yazmak acımı dindirebilseydi.

İzninizle

Şurada burada, aslında daha çoğu “bir” yerde yayımlanmış yazıları “kitap” yaparken, bunların başına bir ön-söz söylemem gerekir mi, gerçekten emin değilim.

Bu kitaptaki –deneme mi deniyor, metin mi bilemiyorum– yazıları ben yazdım. Ben şimdi, galiba, biraz konuşmak istiyorum.

Şiirlerimi hep daha çok önemsedim. Fakat *Demokrasi*'de yayımlanan ve bir-iki ekle elinizdeki kitapta toplanan diğer yazılarımı ise daha çok sevdim, ikincisinin benim edebiyat serüvenimde üvey evlat oluşuna ödenen bir bedel ya da vicdan azabı mı bu yoksa? Ya da şöyle mi söylemeliyim? Şiirin dışında yazı adına ne varsa benim için üvey evlattı ve ben “onlar” a üveyliğini hissettirmeliydim. Evet, tam da bunun için, belki de sevgimi abarttım.

Şimdi bu satırları yazarken, bu abartının hiçbirimizi rahatsız etmeyeceğini umut ediyorum.

Bu kitapta, en azından benim hayatımın –özeti demeyi çok isterdim– beni utandırmayacak bir kesiti var. Şimdi bu kesite ben de dönüp bakıyorum; sancı, acı, bir kırgınlık, belki de yine de bir umut görüyorum orada.

Bir-iki şey söyleyeceğim; fakat anlaşılabilmek, belki de anlaşmak için bir parantez açmam gerekli. Sevdikle-

rime, bu ister özne olsun, isterse de nesne, en azından beni rahatlatacak bir özeni gösteremedim. Özen diye yazdığımıza bakmayın. Benim burada kastettiğim aslında “ihtimam”dır. İhtimamda hep bir eksikim oldu ama sevgimde kuşkum yoktur. Hayat da benim için böyle bir şey. Sevdim ama herhalde beni tatmin edecek bir ihtimam gösteremedim. Ölümden korktuğumdan mı? Yine de bu korkunun bende uyandırdığı hiçbir saygı yok.

Hayata benim için “yeterli” özeni göstermediğimin sorumlusu ölüm korkusuysa, demek ki tuhaf bir paradoksla yüz yüzeyim.

Bu paradoks, keşke, benim hayatla ölüme bakışımdan ibaret olmasaydı. Hiç farkında değilmişim. Geriye, yani bu kesite dönüp baktığımda, bu kitaptaki yazılarda, derinden derine bu paradoksu görüyorum. Sevdiğine özensiz, korktuğuna saygısız yazılar bunlar.

Size de ilginç gelmiyor mu? Sevgi ve korkuyu karşıt iki sözcük gibi kullandım. Oysa bize öğretilen, sevgiye karşıt sözcüğün nefret olduğudur, değil mi? Ben bunu öğrenemedim. 8 Haziran 1995 tarihinden bu yana görmediğim bir arkadaşım, Ankara Adliyesi’nde kendisiyle karşı karşıya geldiğim bir sabah Ahmet Altan’ın nefreti öven bir yazısını okumuştum. Benim aynı binada, daha bitmemiş bir-iki işim vardı ama onunla o binada artık bir işim kalmamıştı. Adliyeyi terk ederken, bana o yazıyı okumamı kendi üslubuyla öğütledi. Sabah evden çıkarırken aynı yazıyı okumuştum ve yazı, yazarının sevmediğim ender yazılarından birisiydi. Çünkü bu duyguyu hiç tanımadım. Bir gün cinayet işleyebileceğimi düşündüm ama nefret edebileceğimi hiç düşünmedim.

Sivas Davası, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi’nde görüldü ve ben bu davada avukatlık yapmadım. Bu dava benim için “Behçet Davası”ydı. İlk kez 1997 yılının bir Mart günü bu dava için DGM’ye gittim. Cüp-

pemi giydim ve müdahil avukatlar arasında yerimi aldım. En arka sıradaydım. Tıp literatürüne de girmiş bir hastalıktır: “Behçet”. Ben de kendi kendime “Behçet hastası” tanısı koymuş birisi olarak bulunduğum duruşma salonunda, tutuklu sanıklar arasındaki dört kişiyi uzun uzun süzdüm, içlerinden birisi, belki de dördü birden Behçet’ in katiliydi. Belki de hiçbirisi. Dördünden herhangi birisini öldüreceğimi düşündüm. Çaresizdim. Dördünden hiçbirisine benden yansıyan bir nefret duygusu yoktu. Umudum vardı çünkü.

Büyük konuşmak istemiyorum; hayat üzerimden akıp giderken daha farklı düşünebilirim. Ama şimdilik –ve hatta bizim dava dilekçelerimizde söylediğimiz gibi– fazlaya ilişkin haklarımı saklı tutarak şuna inanıyorum. Kendini ya da başkasını fark etmez; öldürmek, çaresizliktir.

Köprüüstü Âşıklar’nı seyrettiniz mi? O âşığın çaresizliğini görmemeniz olanaksızdır. Bir gece yarısı, âşık olduğu Binoche’un resimlerini şehrin duvarlarına kadının zengin babasından aldığı parayla afişleyen, kendisi gibi yoksul bir adamı nasıl yakar! Çünkü ertesi sabah bütün bir şehir kadını elinden alıp babasına teslim edecektir.

Çaresizliği anlıyorum ve benim dünyamda “bir fincan kahvelik” yeri var. Nefreti ise anlamam mümkün değil.

Kimseden nefret etmiyorum ama benden nefret edenlere karşı çaresizlikten başka çekeceğim bir silahım da yok.

Bu kitaptaki yazılar üzerine “konuşmak” beni sıkıyor değil. Yine de bu yazıların bir “okur”u olarak, sade bir okur olarak da iki kelime etmek isterim. Sevgiye özensizlikle korkuya saygısızlık, çaresizlikle umut arasında gidip gelen yazılar bunlar. Şehirler, ilçeler, kırsallar, adliye koridorları, otel odaları, arka odalar, şehirlerarası otobüs terminalleri, garlar, havalimanları, artık ne dersenez... Bulunduğu her yeri “yazıhane” olarak kullanmış sayıklamalar belki de.

İhtimamda hep bir eksiğim oldu ama sevgimde kuşku yoktur. Hayat da benim için böyle bir şey. Sevdim ama herhalde beni tatmin edecek bir ihtimam gösteremedim. Ölümden korktuğumdan mı? Yine de bu korkunun bende uyandırdığı hiçbir saygı yok.

Hayata, benim için "yeterli" özeni göstermediğim sorumlusu ölüm korkusuysa, demek ki tuhaf bir paradoksla yüz yüzeyim.

Denemenin, o zor ulaşılan lezzetini ve ele avuca sığmaz sesini, "şair" Akif Kurtuluş'un, bildiği ve düşündüğü, gördüğü ve yazdığı yerde karşılamak için *Romantik Korno...*

